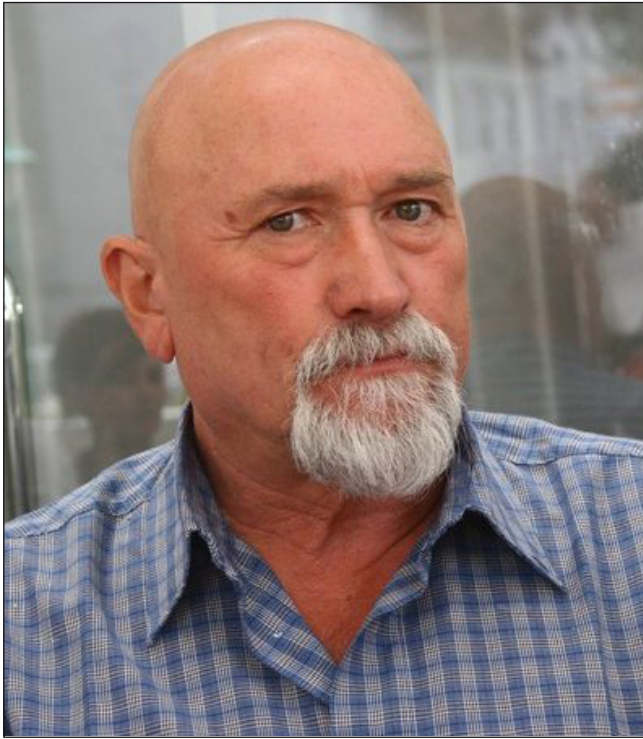

TÖMÖRY PÉTER

Hajnali harangszó, széllel

Veszprémben ötkor harangoznak,
süvítő szél söpri a várost,
mint őszi fáról fáradt levél,
szakadok le az éjszakáról.

Veszprémben ötkor harangoznak,
vakon mered rám minden ablak,
szentek szobrai a vár ormán
ostromló köddel hadakoznak.

Veszprémben ötkor harangoznak,
kutya vonyít a szomszéd házban,
madár riad föl, belesikkant
a mély hajnali ásításba.

Veszprémben ötkor harangoznak,
így van beállítva az óra!
A Benedek-hegyen szent Péter
vár a harmadik kakasszóra.

Veszprémben ötkor harangoznak,
csak ébredésre, nem misére...
Imám szavait szétzilálja
a szél, s a harang vergődése.

Mondataid

Mondataid, a szószegettek,
rideg sötétbe rejtezten,
mint öntestükön csúszó csigák,
kíméletlenül nedvezik át
fél-éber éjszakád.

Nyomot hagynak az ágyon, álmon,
szürkévé hídült szivárványon,
a lelken és testen egyaránt.
Hajnal hasadtán fölszívódnak,
mint véraláfutás.

Szitakötő

„... ahol mégiscsak angyalok” (Domján Gábor)

A reggel súlyos. Mélyezüst.
Kéklő.
Lágy cigarettafüst.
Harmat gömbjébe zárt.
Kivár.
Ferdén sóhajt rá egy sugár.

Szitakötő.
Szárnya remeg.
Szeme szirmokra szendereg.
Csiganyomra hasal az ég.

Kelyhet nyitnak a szépikék.
Tornyokra szúrva tintafolt.

Költő jobb verset írna, hogyha
keze ügyében volna
toll...

Parázs-varázs

I. L.-nak

A fénykép lényed kitakarta.
Nem rezdül pillád, arcod merev.
Ajkadról eltűnt szavad pírja,
szemedből huncut tekinteted.

Versed, az élőszóban bolygó,
a képernyőmön olyan rideg,
mint ócska filmekben a műhó,
sem nem meleg és nem is hideg.

Lázamat mégis fölfakasztja.
A kép és a vers – gerlice szárny –
kárminvörösre simogatja
szürkébe vénülő éjszakám.

Fölfoghatatlan időm háló,
benne vergődni is rest a test.
A képzelet vakolatáról
rőt vágyak volt hímpora pereg,

pereg, befed, holt csillagpernye...
Ki voltam, s ki lehetnék újra
– parázs varázs –, alatta senyved.
Jön-e még angyal, ki fölgyűjtja?

Bogdán Laci azt üzente,

nem jöhet, habár megígérte,
pedig igazán jól érezte magát
itt, lent a „gödörben” nálam,
a székely íróasztal túloldalán,
a „kitelepült” székely szobában,
ahol akkor, a hetvenes években kölcsön lakott,
Szentgyörgyön,
és Évi is akkor ott,
mert én ideiglenesen Bukarestben,
Zalaegerszegen, mint ahogyan a Cirkuszban írta,
igazán jól érezte magát itt Veszprémben,
a lány tojást is úgy készítettem el, ahogy szereti,
s látta, nem zavar senkit,
én is a régi,
ő is a régi,
de most nem jöhet – nem, nem a készülő regénye! –
valami halaszthatatlanabb jött közbe,
már nem mondhatja el, de megüzente
Melindával:
„Péter, Bogdán Laci meghalt.”

(Veszprém, 2020-08-11)

Átfut a téren egy kicsi kínai

Ülök a téren, majdnem agora,
paloták üvegén csillogja magát,
ráhangol a déli harangszóra,
s fölkél a szellő, lábamhoz sodorja
száraz levelek őszi sugallatát.

Fényes burkába lebzselő nyárnak
merül az idő: szinte történelem,
szökőkút szivárvány sugarában
galambok fürdenek, gurgulyázva
civódnak a vízben ázó szemeten.

A csönd, a pillanat szemfedője,
 a kihalt dísz térre tétlen ráterül,
 akár kocsmai koszos könyöklőre,
 a szent király szobrának nekidőlve
 kamasz lány *füvet* szív, rezzenetlenül.

Toronyház orrmán óriásplakát,
 eső tépázta, megfáradt arcai
 bámulják, amint a kihalt téren át,
 mintha előzni akarná önmagát,
 nesztelen lohol egy kicsi kínai.

Nem néz sem balra, nem néz sem jobbra,
 az égre sem szegzi a tekintetét,
 mintha nem is magától mozogna,
 láthatatlan zsinórján húzza, vonja
 a nagy játékos egy biztos cél felé.

Abbázia, hajnalban

Sima a tenger, mélyén őrzi
 a múlt éjjeli vihar nyomát,
 mint mohó vágnak kitett nő, ki
 átdorbézolta az éjszakát.

Márványlik, magára hűlt láva,
 a villám lángja bele fagyott,
 éj-kérgű tükrén táncot járnak,
 ezüst korcsolyán, kis angyalok.

A pillanat, mit Goethe vágyott,
 Ég és Föld közé feszül. Megáll.
 Akárha a teremtés áldott,
 első vagy legvégső hajnalán.

Első? Végző? Köztes csöndjünkbe
 gyűrődik napom és éjszakám...

.....

Reccsen, török a tenger tükre.
 Rikolt seregnyi éhes sirály.

Versek őszi agóniája

Bandi azt írja, az ő Bakonyába
tegnap beszökött az ősz.
Hiszek neki, bár a franciáktól
fake news-ök érkeznek
mindenek előtt.

Erdélyből Lajos arról tudósít,
hogy a havason nincs már virág,
aztán, kitavasult a kedve,
s magyarhoni völgyéből jelentette,
vadlúddá vált és délre emigrált.

Ősz van,
többnyire ősz van ezen a tájon,
sóhajt Szentgyörgyről felém Zoli.
Attila túl vérbő nyarat búcsúztat,
és kis Balázssal riadt vadait
romkocsmákon keresztül terelteti.

Szavaival egy sápadt László
esőt kaszál és halált arat,
Ottó tudósít a Cvécarskáról,
ott lent is végleg búcsúznak a nyarak.
Leporolja vak varja tollát, s fölkiált:
Végeladás! Végeladás!

Jó volna, ha volna a volna,
morzsolja rózsafüzérét Laura,
hattyú nyakára gyöngyként fölcsatolja,
váróterméből nem érkezik haza.

Lebujjá lett a cifra kocsmá,
az orosz pusztáról Szergej üzeni,
monoton zsong-bong lágy szláv dorombja:
kihunytak a laboda fényei.
Arthur, abszintos mámorba komorodva,
a Szajna partról tercel neki.

Kelyhet már nem nyit a völgy konok virága
 és rozsdáll a nyárfa ablaka előtt,
 Fehéregyházán ködfátylat von magára
 Sándor és közös, EU-komfortos sírba menekül,
 a globalizált szabadság elől.

Ősz van.

Ősz a lelkekben, ősz Európában,
 kertem kietlen magányában
 költők köd-árnya imbolyog...
 Fittyet hányva falra, kapuzárra,
 besurrannak talaj menti,
 fagyos verssorok.

Hívatlan vendég, elcsábult barát,
 élet és halál menetrendje szerint
 csörtet a bódult tájon át...

.....
 A cerszömörce rőt lángokban áll...

.....
 Fulladoznak a szépikék...

.....
 Bőgnek bakonyi büszke bikák.